

En la mort de Josep Peiró, vidrier sindicalista i combatent republicà

Per Josep Puig i Pla

Josep Peiró, afiliat de jove a la CNT a Mataró, va lluitar per la República i la Resistència francesa. Secretari de la Federació Local de la CNT a París i biògraf del seu pare, Joan Peiró.

Josep Peiró Olives era un dels set fills que va tenir Joan Peiró Belis, líder anarcosindicalista de la CNT i ministre d'Indústria en un dels governs de la Segona República.

Josep Peiró va néixer el 1917 a Badalona, on el seu pare treballava a la fàbrica de vidre Costa i Florit. El 1922 la família es va traslladar en ser ja Joan Peiró director de producció de Cristalleries de Mataró, el popular Forn del Vidre. Allí Josep hi entrà com a aprenent als quinze anys i es va imbuir fortament dels ambients cooperativista i anarcosindicalista.

D'aquesta iniciativa empresarial, a la seva obra inèdita *La vida ejemplar y la muerte heroica de Juan Peiró Belis* (2000; consultable a l'Arxiu Municipal de Mataró), ha escrit: "*Cristalleries de Mataró, Cooperativa Obrera, és l'obra sindicalista revolucionària que més a prop arribà del mític comunisme llibertari. ..., el mèrit dels vidriers de Mataró és haver demostrat amb fets que un proletariat ben organitzat i millor dirigit pot prescindir de la tutela patronal, i acabar així amb l'atur forçós i*

l'explotació de l'home per l'home".

En començar la Guerra Civil se n'anà com a voluntari amb la *Brigada Ascaso* al front d'Aragó, on intervingué als llocs de Monte Aragón i Estrecho Quinto. Després s'allistà a la base del Prat i com a aviador atacà Osca amb el grup *Alas Rojas*. Més tard ingressà al cos de trens. El 5 de febrer de 1939 conduint el cotxe del seu pare, comissari general d'Electricitat del Govern, passaren la frontera. Aribaren fins a París, però en acostar-s'hi els

*Josep Peiró amb la seva esposa en una de les seves estades a Mataró als anys noranta.
(Foto Josep Puig i Pla)*

Josep Peiró a Mataró.
(Foto Josep Puig i Pla)

alemanys hagueren de fugir. Llavors el seu pare serà descobert i lliurat a la Gestapo.

Josep Peiró participà, com tants altres a la Resistència francesa, en diferents missions i especialment com a enllaç i passant propaganda. Membres de la Resistència sabien on hi havia plataformes de les terribles bombes V1 i V2 i per mitjà de contactes avisaven al quarter general dels aliats a Londres.

Treballà a les cristalleries de Courbevoie -a la *banlieu* de París-, amb la qual Cristalleries de Mataró havia tingut contactes empresarials i que acollí també altres mataronins. Més endavant s'ocupà en una empresa d'ascensors, en altres treballs i finalment als arxius del Ministeri francès d'Afers Estrangers, on es va jubilar als 65 anys.

Josep Peiró va ser secretari del

Comitè Peninsular de les Joventuts Llibertàries uns cinc anys i secretari general de la Federació Local de París de la CNT. En nom de l'organització havia assistit a reunions de l'Aliança per la República, amb representants del PSOE, ERC, PNB i altres partits republicans. I també a les de l'Aliança Democràtica a Estoril (Portugal) amb don Joan de Borbó, comte de Barcelona. Havia estat en contacte amb el president de la Generalitat a l'exili, Josep Tarradellas, i el lehendakari José Antonio Agirre.

En reconeixement a la seva contribució va rebre la Medalla de la Defensa de París amb distintiu de Palmes i quatre condecoracions més, les de les Resistències francesa i polonesa, la Medalla d'Europa i la distinció de *Gentilhomme de la República Española*. El 1978 publicà *Juan Peiró. Teórico y militante del anarcosindicalismo español* (Ed. Foil, Barcelona).

Estava casat amb Olga Alvarez, d'una família de cenetistes asturians, i tenia una filla de nom Amapola i dos néts. Josep Peiró havia viscut molts anys en un petit apartament prop de la *place de la République*, al *XIème. arrondissement*, encara que com a "resident absent" figurava en el cens electoral de Mataró. A París mantenia contactes amb vells anarquistes, socialistes i republicans.

Va morir el 23 d'octubre passat als 88 anys a l'hospital Tenon de París. Incinerat el dilluns següent, dia 31, les seves restes van ser dipositades al cementiri de Père Lachaise. No sabem però si aquest serà el seu destí definitiu.